

Győri Ítéltábla

Pf.I.20.061/2021/4.

Az ítéltábla dr. Szobonya Gergő Miklós (cím4) ügyvéd által képviselt Felperes1 (cím2) felperesnek, dr. Herédi Erika kamarai jogtanácsos által képviselt Alperes1 (cím1) alperes ellen egyéb közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2021. év február hó 10. napján meghozott P.20.417/2020/7. számú ítéletével szemben a felperes által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

Í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az Alperes1 Helység1-i Járási Hivatala 2017. április 26-án kelt GY-02/L100/1079-6/2017. számú határozatával megállapította, hogy a felperes 1975. január 1. napjától dolgozott korkedvezményre jogosító szövő munkakörben és 1975. január 1-1984. április 23. közötti időszakban 9 év 46 nap korkedvezményre jogosító időt szerzett, mellyel 2 év korkedvezményre jogosult.

[2] A felperes az elsőfokú közigazgatási határozat ellen benyújtott fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokon eljáró járási hivatal nem vette figyelembe, miszerint 1971-től dolgozott szövőként, korkedvezményre jogosító munkakörben.

[3] Helység2 Kormányhivatala 2017. november 28. napján kelt BP/L155/699-7/2017. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[4] Határozatát azzal indokolta, hogy a 168/1997. (X.6.) Kormányrendelet (továbbiakban: Tnyvhr.) 2.§ (5) bekezdése szerint a korkedvezményre jogosító munkakörök (munkahelyek) jegyzékében felsorolt munkaköri meghatározásokat nem lehet kiterjesztően értelmezni. Rögzítette ugyan, hogy a nyugdíjbiztosítási nyilvántartás alapján a felperes 1971. szeptember 01. és 1984. április 23. napja között szövő volt, de figyelembe vette azt is, hogy

foglalkoztatójának megjegyzése szerint csak 1975. január 01-től dolgozott korkedvezményre jogosító munkakörben. Arra is kitért, hogy a foglalkozó irattárolójánál nem állt rendelkezésre okmány, és sem a tanúk vallomása, sem egyéb módon nem lehetett a vitatott időszakban a felperes által végzett munkát ellenőrizni.

[5] A felperes keresetet terjesztett elő az első- és másodfokú közigazgatási határozatok hatályon kívül helyezése iránt.

[6] A Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Tnyvhr. 1. számú mellékletének 7. pontját úgy értelmezte, hogy a szövő munkaköri megnevezés mellett szereplő megjegyzések szűkítést jelentenek a korkedvezményre jogosultság szempontjából, azaz csak azon szövő munkakört betöltők számára jár a korkedvezmény, akik ezeket a további tevékenységeket (malheur-fűző /fűző-fejtő/, szalagszövő, hevedergyári szövő, azbesztszövő munkakörben vetülékcseréje, vetélőváltás, lánc- és vetülékfonalszakadás kijavítása, egyéb géphibák kiküszöbölése. A láncfonal, a fonalór tisztítása, kész darab levágása, leszedése, elszállítása, hulladékgyűjtés, géptisztítás) is végzik. Mivel a felperes nem vitatta, hogy szalagszövő, hevedergyári szövő és azbesztszövő tevékenységet nem végzett, a közigazgatási perben meghallgatott tanúk pedig nem igazolták, hogy malheur-fűző (fűző-fejtő) tevékenységet végzett szövőként, a bíróság 2018. december 6-án kelt 5.M.511/2017/25. számú ítéletével a keresetet elutasította.

[7] A Kúria 2019. szeptember 23. napján kelt, Mfv.III.10.106/2019/5. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet az első- és másodfokú közigazgatási határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte.

[8] Megállapította, hogy a textiliparban végzett munka alapján korkedvezményre a Tnyvhr. 1. számú melléklet 7. pontjában felsorolt munkakörökben dolgozó, a „munkakör” és a „munkakör leírása” cím alatt felsorolt munkatevékenységeket végző személyek válhatnak jogosulttá, s a jegyzékben szereplő munkakörök között elnevezésük szerint a jogosultság szempontjából nem lehet különbséget tenni. Rámutatott arra is, hogy a társadalombiztosítási szervek az 1971. szeptember 01. és 1974. december 31. közötti időszak elismerésére irányuló kérelem elutasítását a „munkaviszony nyilvántartó-lap” „megjegyzés” rovatában szereplő „KK 1975.01.01.” bejegyzésre alapították, és nem vették figyelembe a peres eljárásban meghallgatott munkatársak tanúvallomását. E vallomások alapján a Kúria úgy ítélte meg, hogy a felperes a bizonyítási kötelezettségének eleget tett, és a rendelkezésre álló bizonyítékok egybevetésének eredményeként megállapította, hogy a felperes esetében a korkedvezményre jogosultság feltételei az 1971. szeptember 01. és 1974. december 31. közötti időszakban is teljesültek.

[9] Az alperes1 megismételt eljárásban hozott, 2020. április 07. napján kelt GY/L100/6661-3/2020. számú határozatával megállapította, hogy a felperes 12 év 169 nap korkedvezményre jogosító időt szerzett, amely alapján 3 év korkedvezményre jogosult.

[10] A felperes 2018. október 2. napjáig munkaviszonyban állt. 2018. október 3-án a Kúria által hatályon kívül helyezett közigazgatási határozatok alapján, az azokban megállapított korkedvezményre jogosító idő figyelembevételével (2 évvel a rá irányadó

öregségi nyugdíjkorhatár előtt) korhatár előtti ellátás iránti kérelmet nyújtott be Alperes1 helység1-i Járási Hivatalához.

[11] A hivatal a kérelemnek helyt adva 2018. október 03. napjától havi 140.380,-Ft korhatár előtti ellátást állapított meg a számára.

[12] Jelen perben a felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest kártérítés címén 1.684.560,-Ft és 2018. október 3. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:522. § (2) bekezdésének a) pontja, 6:548. §-a és 6:47. § (1) bekezdése alapján.

[13] Keresetét azzal indokolta, hogy az alperes a Kúria által megállapítottan tévesen értelmezte a karkedvezményre jogosító munkakörre vonatkozó jogszabályhelyet, emellett megsértette tényállásmegállapítási kötelezettségét és nem folytatta le a szükséges bizonyítást sem, emiatt nem tudta már 2017. október 03. napjától igénybe venni a korhatár előtti ellátást. Állította, hogy az alperes e jogellenes magatartásával az utóbb megállapított ellátás egy évi összegével megegyező mértékű, 1.684.560,-Ft kárt okozott. Előadta, hogy a kárt sem a rendes jogorvoslattal, sem a közigazgatási perben nem lehetett elhárítani.

[14] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[15] Nem vitatta, hogy a járási hivatal jogértelmezése téves volt, de arra hivatkozott, hogy azt a közigazgatási és munkaügyi bíróság is osztotta, ami igazolja, hogy az nem volt kirívóan súlyos tévedés, ezért kívül esik a felróhatóság körén.

[16] Jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes által állított jogsértés az adategyeztetési, és nem az attól eltérő, külön közigazgatási ügytípusban folyó eljárásban meghozható korhatár előtti ellátást megállapító döntéssel összefüggésben merült fel.

[17] Kifejtette, hogy a felperes részére a kérelmében feltüntetett időponttól állapították meg az ellátást – egyébként jogszabályi felhatalmazás hiányában nem is volt lehetőség arra, hogy azt a kérelemtől eltérő időpontban állapítsák meg –, és ez ellen a határozat ellen a felperes nem élt jogorvoslattal.

[18] Arra is kitért, hogy a felperes biztosítási jogviszonya 2018. október 3. napján szűnt meg, és a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és a szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény (Khtv.) 2018. július 25. napjáig hatályos 7. § (1) bekezdésének utolsó fordulata 2018. július 25. napjáig nem tette lehetővé korhatár előtti ellátás megállapítását a biztosítási jogviszony fennállása alatt.

[19] Idézte a felperes elismerését, mely szerint visszamenőlegesen, 2018. július 26. napjától igényelhetné volna az ellátást. E nyilatkozatra utalva a Ptk. 6:525. § (1) bekezdése szerinti kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettség megsértéseként értékelte, hogy a felperes nem a lehető legkorábbi időponttól kérte azt.

[20] Arra is hivatkozott, hogy ha a felperes részére az ellátás 2018. július 26. napjától került volna megállapításra, úgy annak összege kevesebb lett volna, mint a 2018. októberi határozattal megállapított ellátás, mert akkor figyelmen kívül kellett volna hagyni a 2018. 07. 26. napjától 2018. 10. 02. napjáig terjedő időszakra eső béreket és szolgálati időt. Ezért vitatta a követelés összegét is, rámutatva arra, hogy a felperes a megállapított ellátás összege alapján számította a kár összegét.

[21] Nyomatékosította, hogy a felperes a kárigényét a Ptk. 6:522.§ (2) bekezdés a) pontjára alapította, azaz azt állította, hogy értékcsökkenés állt be a vagyonában. Ezt vitatta, álláspontja szerint a felperes vagyona nem csökkent. Utalt arra, hogy a nyugdíj a munkaviszony hiányában kieső jövedelem pótlására szolgál, és a 3048/2013. (III.13.) AB határozat szerint a tulajdonjog védelme is csak a már megállapított nyugdíj vonatkozásában áll fenn.

[22] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 40.000,-Ft perköltséget.

[23] Idézte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 24.§ (3) bekezdését, mely szerint a perbeli igény érvényesíthetőségének feltétele, hogy a közigazgatási ügyben eljáró bíróság – ha a bírói út biztosított – a jogsértést jogerősen megállapítsa.

[24] Rámutatott arra, hogy a Kúria Mfv.III.10.106/2019/5. számú ítélete megállapította az első- és másodfokú közigazgatási szervek jogsértését, ezért az igényérvényesítés fenti feltétele megvalósult.

[25] Arra is utalt, hogy a Pp. 264.§ (2) bekezdése értelmében a közigazgatási ügyben eljáró bíróság közigazgatási tevékenység jogszerűségének kérdésében hozott jogerős döntése az e törvény hatálya alá tartozó ügyben eljáró bíróságot köti, ezért a Kúria Mfv.III.10.106/2019/5. számú határozatában foglaltak alapján kellett elbírálni a keresetet.

[26] Rögzítette, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (rPtk.) 349.§-ának alkalmazása során kialakult és állandósult és a Ptk. 6:548.§-a tekintetében is irányadó bírói gyakorlat szerint egy utóbb tévesnek minősülő közigazgatási döntés kizárólag akkor eredményez kártérítési felelősséget, ha kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés történt: a jogszabály rendelkezése teljesen és nyilvánvalóan egyértelmű, a ténymegállapítás és a döntés pedig nem mérlegelés eredménye, (BH.1996.311., BH.2000.55., BH.2001.423., EBH2001.526., BH2000.55., BDT2008.1817., Kúria Pfv.IV.20.553/2019/8. és Fővárosi Ítéltábla Pf.I.21.151/2019/4.), mert a téves jogalkalmazás csak ekkor felróható.

[27] A Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság és a Kúria döntése alapján megállapította, hogy a Tnyvhr. 1. számú mellékletének 7. pontját többféleképpen lehetett értelmezni, mert az nem egyértelmű rendelkezés, ezért mérlegelésre volt szükség. Álláspontjának alátámasztására idézte a Kúria Mfv.III.10.302/2014/4. számú döntésének indokolását, mely szerint „a Tny. 8.§ (1) bekezdése azokat jogosítja karkedvezményre, akik a szervezet fokozott igénybevételével járó, továbbá az egészségre különösen ártalmas munkát végeznek. Azt, hogy melyek azok a munkatevékenységek, munkakörök, amelyek a

kedvezményre jogosítanak, a törvényhozó csak igen szűk körben, a Tny. 8/A.-8/B.§-ai alapján és a Tnyvhr. 2-7.§-aiban, valamint a Tnyvhr. 1. számú mellékletében szigorúan meghatározott keretek között bízta a jogalkalmazó szervek mérlegelésére.”.

[28] Annak is jelentőséget tulajdonított, hogy a Kúria a felperes ügyében hozott Mfv.III.10.106/2019/5. számú határozatát EBH2020.M.3. szám alatt – elvi jelentőségű döntésként – közzétette.

[29] A Kúria ítéletének [19] bekezdésében rögzítettek alapján azt is megállapította, hogy a felperes ügyében a közigazgatási szervek a tényállást nem derítették fel teljes körűen, ami a bizonyítás hiányosságára vezethető vissza. E jogsértés értékelésénél is figyelembe vette azonban, hogy az alperest a tényállás megállapítása során mérlegelési jog illette meg. Álláspontja szerint nem kirívóan súlyos mérlegelési hiba, hogy az alperes kiemelt jelentőséget tulajdonított a felperesi munkáltató korabeli okiratán szereplő „KK 1975.01.01.” bejegyzésnek, továbbá, hogy a tanúk vallomását nem tekintette olyan hitelt érdemlő bizonyítéknak, amely e korabeli okirat bizonyító erejét lerontja.

[30] Mindezek alapján úgy foglalt állást, hogy az alperes jogszabály- alkalmazási és -értelmezési tévedése kívül esik a felróhatóság körén, ezért kimentése a Ptk. 6:519.§-a alapján eredményes. Erre tekintettel – a további feltételek vizsgálatát mellőzve – a felperes keresetét elutasította.

[31] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatásával a Pp. 369. § (1) bekezdése, valamint (3) bekezdésének a), c) és e) pontjai alapján a keresetének történő helytadást kérte.

[32] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a jogellenesség megállapítását követően nem vizsgálta a kártérítés további két törvényi feltételét: a kárt és az okozati összefüggést. Álláspontja szerint csak az alperes kártérítő felelősségének megállapítását követően foglалhatott volna állást az alperesi kimentésről.

[33] Előadta, hogy a Kúria nem a téves jogértelmezést, hanem a tényállás megállapítási kötelezettség megsértését, a bizonyítás hiányát, és az ismeretlen tényeken alapuló döntést róta fel az alperesnek, és az alperes jogellenes magatartását ő sem a téves jogértelmezésben jelölte meg, ezért az elsőfokú bíróság által felsorolt bírósági határozatok nem irányadóak a perben.

[34] Ennek ellenére megjegyezte, hogy a Tnyvhr 1. számú 7. pontját nem lehet többféleképpen értelmezni, csak úgy, hogy a szövő munkakör korkedvezményre jogosít. Ennek kapcsán idézte a BDT 2008. 1817 sz. eseti döntést, mely szerint, ha a jogalkalmazó szerv a jogszabály egyértelmű, több értelmezési lehetőséget nem engedő rendelkezését hagyja figyelmen kívül, menthető jogalkalmazási tévedésről nem lehet szó.

[35] Arra is hivatkozott, hogy az alapügyben sem a tényállás megállapításánál, sem a döntésnél nem volt szükség mérlegelésre, mert kizárólag azt kellett vizsgálni, szövöként dolgozott-e, vagy nem.

[36] Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság szerint az alperes a bizonyítékoknak megfelelően állapította meg a tényállást.

[37] A kár összegével kapcsolatban megjegyezte, hogy a követelt összeget az alperes csak általánosságban vitatta, így azt általa elfogadottnak kell minősíteni. Emellett utalt arra, hogy a kár összegének bizonyítására szakértő kirendelését is kérte.

[38] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[39] Kifejtette, hogy a Kúria Mfv.III.10.106/2019/5. sz. ítélete alapján megállapított jogellenes alperesi magatartás önmagában nem vezethetett a keresetnek való helyt adáshoz. Osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját abban, hogy magatartása nem volt felróható, és ez a kártérítési felelősségét kizárja.

[40] Fenntartotta azt az állítását, hogy megfelelő tényeloadás és bizonyíték hiányában nem állapítható meg, hogy a felperest kár érte, ezért szükségtelen volt szakértői bizonyítás a kár összegének meghatározására.

[41] A felperes az ítéltábla felhívására előadta, hogy az a tény, miszerint a keresettel érintett egy évben munkabért kapott, nem jelenti azt, hogy ne érte volna kár, vagy a kára megtérült volna, a jövedelmét ugyanis nem az alperes fizette, és azért megdolgozott.

[42] Megismételte, hogy nem kívánt dolgozni ebben az időszakban, hanem a jogszabály szerinti karkedvezményt és a Tnytv. szerint neki járó ellátást kívánta a lehető legkorábbi időponttól igénybe venni, de ezzel a lehetőséggel az alperes jogellenes határozata miatt nem tudott élni.

[43] Azt is megjegyezte, a Tnytv. 18. §-ának módosítása előtti időszakban sem volt jogszabályi akadálya annak, hogy az ellátás mellett munkaviszonyban álljon, mert a munkaviszonyt csak az ellátás igénylésének napjára kellett megszüntetni, ezt követően újra lehetőség volt munkaviszonyt létesíteni, és ha így tett volna, akkor mind a társadalombiztosítási ellátást, mind a munkaviszonyból származó jövedelmet megkapta volna. A Khtv. 11.§-a alapján az ellátását szüneteltetnie sem kellett volna, mert járulékalapja nem érte el a minimálbér tizennyolcszorosát. Ezért nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az adott időszakban munkaviszonyban állt.

[44] A fellebbezés nem alapos.

[45] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, és abból helytálló jogi következtetést vont le, döntésének indokait azonban nem osztotta az ítéltábla.

[46] A Ptk. 6:519.§-a értelmében, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól a károkozó, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható.

[47] A Ptk. 6:548.§ (1) bekezdése szerint a közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával, vagy annak elmulasztásával okozták, és a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható.

[48] Az elsőfokú bíróság a Kúria Mfv.III.10.106/2019/5. számú ítélete alapján megállapította az alperes jogellenes magatartását, amit a jelen perben az alperes nem is vitatott. Ezt követően megállapította, hogy az alperes magatartása nem volt felróható.

[49] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak a jogellenesség megállapítását követően nem azt kellett volna vizsgálnia, hogy az alperes ki tudja-e menteni magát, mert erre csak azt követően kerülhetett volna sor, hogy állást foglalt a kár és az okozati összefüggés kérdésében.

[50] Az ítéltábla annyiban osztja az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy a magatartás felróhatósága a jogellenesség megállapítását követően vizsgálható volt, mert a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség a károkozó felróhatóságán alapul. Ezért, ha a magatartás nem felróható, akkor szükségtelen a kár és az okozati összefüggés vizsgálata.

[51] A felperes – a fellebbezésében állítottal szemben – a keresetében arra hivatkozott, hogy az alperes a „jogellenes magatartást - a téves jogértelmezése mellett - elsősorban a tényállás megállapítási kötelezettség elmulasztásával és a bizonyítási eljárás lefolytatásának hiányával valósította meg”. E megfogalmazásból következően a felperes az alperes jogsértő mulasztása mellett téves jogértelmezésre is hivatkozott. Ezért a bíróságnak vizsgálnia kellett mind az alperes jogértelmezését, mind azt, hogy a tényállás megállapítási, bizonyítási kötelezettségének eleget tett-e.

[52] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes jogértelmezési tévedése – miután az alkalmazandó jogszabály nem egyértelmű és többféleképpen értelmezhető – nem volt kirívóan súlyos, és a tényállás megállapításakor sem követett el kirívóan súlyos mérlegelési hibát.

[53] E megállapításokat az ítéltábla nem osztja.

[54] A felperes a kárigényét a járási hivatal eljárásával kapcsolatban érvényesítette. Ezért az elsőfokú bíróság azon megállapításai, melyek a felperes munkáltatójának korabeli okiratán szereplő „KK 1975.01.01.” bejegyzésre és a tanúk vallomására vonatkoznak, nem relevánsak, mert a tényállás megállapítása során e bizonyítékokat nem az elsőfokú közigazgatási szerv, hanem a másodfokon eljáró – jelen perben nem fél – Fővárosi Kormányhivatal értékelte. Kizárólag e másodfokú határozat indokolásából állapítható meg, hogy a járási hivatal lefolytatott valamilyen bizonyítást az adategyeztetés ügyében. A

bizonyítékokat és azok értékelését azonban a határozatában nem rögzítette, nem adott magyarázatot arra, hogy döntését mire alapozta és tényállást sem állapított meg az adategyeztetéssel érintett teljes időszakra.

[55] A Kúria Mfv.III.10.106/2019/5. számú ítéletében elvi éllel szögezte le, hogy a társadalombiztosítási szervnek az eljárása során azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes a vitatott időszakban kedvezményre jogosító munkakörben, munkakörülmények között dolgozott-e. Amennyiben a szövő munkakörben töltött idő egy részét nem ismerte el korkedvezményre jogosítóként, úgy – a tényállás megállapítási kötelezettségéből következően – az erre vonatkozó döntése alapjául szolgáló tények feltárását, nevezetesen annak megállapítását sem mellőzhette, hogy a felperes a perbeli foglalkoztatónál 1971. szeptember 1. és 1974. december 31. között milyen, korkedvezményre nem jogosító munkát végzett. Erre a felperes igénye elbírálása szempontjából jelentős tényre nézve bizonyítást nem folytatott le, a felperest és a tanúkat a felperes munkavégzésének részletes körülményeiről nem kérdezte.

[56] A felperes alappal hivatkozott arra, hogy e mulasztás olyan nyilvánvaló és súlyos eljárási jogszabálysértés, amely megalapozza az alperes kártérítő felelősségét, az alól nem mentheti ki magát arra hivatkozással, hogy az munkájának jellegével általában együtt járó jogszabály-alkalmazási tévedés, és így a felróhatóság körén kívül esik.

[57] A felperes helytállóan hivatkozott a fellebbezésében arra is, hogy a járási hivatal jogértelmezést nem végzett. Határozatának indokolásából ugyanis nem tűnik ki, miképpen értelmezte a Tnytvhr. 1. számú mellékletében foglaltakat, sőt a melléklet felperesre vonatkozó pontját még csak nem is idézte. Ezért valószínűleg nem a téves jogértelmezés, hanem a jogértelmezés hiánya róható a terhére.

[58] Mindemellett az ítéltábla rámutat arra, hogy nem helytálló az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint a Tnytvhr. alkalmazandó pontja többféleképpen értelmezhető. A Kúria Mfv.III.10.106/2019/5. számú ítélete alapján egyértelmű, hogy a textiliparban végzett munka alapján korkedvezményre a Tnyvhr. 1. számú melléklet 7. pontjában felsorolt munkakörökben dolgozó, a „Munkakör”, és a „Munkakör leírása” cím alatt felsorolt munkatevékenységeket végző személyek válhatnak jogosulttá (a korkedvezmény hatályára előírt feltétel teljesülése esetén). Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely alapján a jogalkotó által megnevezett munkakörök közül csupán egyeseket, így a zárójelben feltüntetett munkakörökben történt munkavégzést lehetne kedvezményre jogosítóként figyelembe venni. A Kúria leszögezte azt is, hogy a Tnyvhr. 2. § (5) bekezdése a korkedvezményre jogosító munkakörök (munkahelyek) jegyzékében felsorolt munkaköri meghatározások kiterjesztő értelmezését tiltja, de a rendelkezés alapján a jegyzékben szereplő munkakörök között elnevezésük szerint a jogosultság szempontjából nem lehet különbséget tenni.

[59] Ezért az igazoltan és ténylegesen szövő munkakörben dolgozó (a Tnytvhr. 1. számú melléklete 7. pontjában a szövő munkakörhöz tartozóan felsorolt feladatok közül számos feladatot ellátó) felperes esetén nem lehetett a jogszabályt másképpen értelmezni, csak úgy, hogy 1971. szeptember 1. és 1974. december 31. között is korkedvezményre jogosító munkát végzett.

[60] A fentiekre tekintettel a felperes az alperes jogellenes magatartását bizonyította, az alperes kimentése pedig eredménytelen volt.

[61] Ezt követően az ítéltábla vizsgálta, hogy a Ptk. 6:519.§-a szerinti általános felelősségi alakzat további kötelező elemei (kár és jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggés) igazoltak-e.

[62] A felperes a Ptk. 6:522. § bekezdésére utalva kérte az alperes marasztalását, azzal a megjegyzéssel, hogy a vagyonában 1.684.560,-Ft értékcsökkenés keletkezett.

[63] Kárigénye alaposságának megállapításához ezért azt kellett a perben bizonyítania, hogy ha már az első adategyeztetési eljárás során megállapításra kerül 12 év 169 nap korkedvezményre jogosító idő, akkor az általa megjelölt összeggel növekedett volna a vagyona.

[64] A felperes 2018. október 2. napjáig munkaviszonyban állt, munkabért kapott. A keresetlevelében arra hivatkozott, hogy ha 2017. április 26-án a jogszabálynak megfelelő határozatot hozott volna a járási hivatal, akkor már 2017. október 3. napjától igényelte volna az ellátást.

[65] A felperes a másodfokú eljárás során (5. sz. irat) egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy nem kívánt dolgozni a perbeli időszakban.

[66] Abban az esetben, ha 2017. október 2-án megszüntette volna a munkaviszonyát, a korhatár előtti ellátás összegével valóban nőtt volna a vagyona, viszont nem részesült volna abban a munkabérben, amit ténylegesen megkapott. Mivel az 5. sz. irata szerint munkabére magasabb összegű volt, mint a korhatár előtti ellátás összege, vagyona nem csökkent.

[67] Ez csak akkor lenne megállapítható, ha bizonyított lenne, hogy az ellátást a munkabére mellett is megkapta volna.

[68] A Khtv. 2018. július 25. napjáig hatályos 7. § (1) bekezdése szerint azonban 2018. július 25. napjáig nem igényelhetett korhatár előtti ellátást az, aki biztosítással járó jogviszonyban állt. Ezért a felperes 2017. október 3-án csak akkor terjeszthetett volna elő korhatár előtti ellátás iránti kérelmet, ha a munkaviszonyát megszünteti.

[69] A felperes – amellet, hogy úgy nyilatkozott, nem dolgozott volna 2017. október 3. napját követően – azt állította, hogy az ellátás megállapítását követő naptól ismét munkaviszonyt létesített volna, és megkapta volna munkabérét is az ellátás mellett. Ezt az állítását – és így azt, hogy munkabérben is részesült volna az ellátás mellett – nem bizonyította.

[70] 2018. július 26. napjától a korhatár előtti ellátás megállapításának nem feltétele a biztosítási jogviszonnyal járó munkaviszony megszüntetése. Erre az időszakra a felperes

kérhette volna az ellátás megállapítását, ezzel a jogával azonban nem élt. E mulasztásával megsértette a Ptk. 6.525. § (1) bekezdése szerinti kárenyhítési kötelezettségét, ezért az alperes az erre az időszakra eső elmaradt ellátást sem köteles megtéríteni.

[71] Kár bizonyítottságának hiányában és a kárenyhítési kötelezettség megszegése esetén az alperes jogellenes és felróható magatartása nem alapozza meg kárfelelősségét, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – az indokolás fenti megváltoztatásával – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[72] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján viseli az általa megfizetett fellebbezési illetéket, valamint egyéb, a másodfokú eljárással összefüggésben felmerült költségeit, és köteles megfizetni az alperes Pp. 81. § (1)-(2) bekezdései szerint felszámított másodfokú perköltségét.

[73] A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdése a) pontja alapján az alperes 42.114,-Ft jogtanácsosi munkadíjat igényelt. Tekintettel arra, hogy az ítéltábla tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezést, az igényelt díjat az IM r. 3. § (6) bekezdése és 4. § (2) bekezdése alapján 20.000,-Ft-ra mérsékelte.

Győr, 2021. augusztus 26.

dr. Lezsák József sk.

dr. Molnár Andrea sk.

dr. Ferenczy Tamás sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró